

Falešné společenstvo
Aredhel

Verze: 23. 3. 2017

Provedeno na TolkienConu 2017
(první verze představení provedena na TolkienConu 2008)

Skryté město Gondolin

Turgon přichází na scénu a pohlédne do publika.

Turgon: To je ale nádhera! Jaký vznešený a uchvatný pohled! To se jen tak nevidí, tolik krásy na jenom místě. I já, noldorský král Turgon, jsem úplně uchvácen, a to jsem z Valinoru zvyklý na lečjakou nádhru. Myslím to údolí, samozřejmě, Tumladen.

Jeho polohu mezi štíty hor mi zjevil ve snu sám Ulmo, Pán vod. A já se rozhodl zde vybudovat to nejskvělejší sídlo elfů, jaké kdy bylo na světě k vidění. Až na to, že ono k vidění vlastně vůbec nebude. Bude to totiž tajné sídlo, skryté a bezpečné, které přetrvá navěky. Ne tak otevřené nepřátelům, jako je má současná síň Vinyamar v Nevrastu na břehu moře. Cesta sem totiž vede jen úzkou strží a bude ji uzavírat několik bran. Asi pět, nebo dvanáct nebo takové nějaké hezké elfí magické číslo. Zatím nevím, ještě nám to nějakou dobu potrvá, než to dostavíme (*zamyslí se*).

Gondolin – město zpívajícího kamene! Všichni už se těší, Glorfindel, Galdor, Ecthelion, ... moje dcera Idril... jenom má vznešená sestra, Aredhel Ar-Feiniel, Bílá paní, ta se nechce stěhovat. Že prý se jí bude stýskat po moři, že prý jí budou chybět labuť a rackové... Víte, jaký dělají ti ptáci po ránu kravál?

A ten slaný mořský vzduch! Hrozně mi tam reznou stráže. A každý pátek jsou k obědu kalamáry. Fuj, takový Morgothův zmetek... Kdepak, tady nám bude líp. Snad Aredhel nějak přesvědčím.

Na konci monologu přichází na scénu Aredhel.

Odchod z Nevrastu

The musical score is written in 4/4 time and consists of two systems. The first system is marked with a box 'A' and contains the following lyrics: "Ach, ses-tro má, v dá-li bí-le pla - ne, sví - tí měs-to, jež jsem sta-vět dal. Proč ne-máš ra-dost, ne-sdí-liš ji se mnou,". The second system is marked with a box 'B' and contains the lyrics: "proč se zra-čí ve tvé tvá - ři žal? Vždyť v skry-tu hor je na - dě - je těch El-dar, kte - ří zů - sta-li, ať". The score includes a vocal line with lyrics, a piano accompaniment line, and a bass line. Chord symbols are provided above the vocal line: Dmi, C, F, Ami, Dmi, C, Dmi, C, F, Ami, Dmi, C, Dmi, B, Ami.

C Dmi B C G (Dmi)

ká - men pí - seň za - pě - je, až vstou - pí lid náš v ty ská - ly. . . . nik - dy víc ne - pů - jdu za ob - zor.

Turgon:

(A) Ach, sestro má, v dáli bíle plane,
svítí město, jež jsem stavět dal.
Proč nemáš radost, nesdílíš ji se mnou,
proč se zračí ve tvé tváři žal?

(B) Vždyť v skrytu hor je naděje
těch Eldar, kteří zůstali,
ať kámen píseň zapěje,
až vstoupí lid náš v ty skály.

Turgon poodejde, čeká v povzdálí na Aredhel.

Aredhel:

(A) Ach, bratře můj, v dáli bíle plane,
hoří, svítí krásně zlatá klec.
Nemám radost, radši bych svobodná
nechala se vlastní cestou vést.

*Turgon a Aredhel odchází do zákulisí, kde odloží pláště.
Turgon s Aredhel se vrací.*

Turgon (k Aredhel): Podívej, jak pěkně roste.

*Přitom se mění scéna: Staví se výzdoba Gondolinu, přináší se fontána, trůn a stolička pro Aredhel.
Turgon usadí Aredhel na stoličku a usedá na trůn.*

Turgon (k Aredhel): Uvidíš, nakonec se ti tu ještě bude líbit.

Přejde hosteska s cedulí „O 200 let později“. Přichází skald.

(B) Víím, v skrytu hor je naděje,
spolu s ní však také vězení,
zapomenout těžké je
na modré dálky vábení.

(A) Teď loučím se s tebou, Veliké moře,
odcházím se ukrýt v údolí.
Neznám pro své srdce větší hoře,
nic mě než to více nebolí.

(B) Než být svázaná uprostřed
ač krásných, siných velehor,
jež nepřekonám, a odtěď
nikdy nepůjdu za obzor,
nikdy víc nepůjdu za obzor.

Vzpomínka na Vinyamar

Turgon sedí na trůně, Aredhel sedí nehnutě na stoličce.

Skald:

Na západ, pod horu vysokou
mé srdce odlétá samotou,
kde Vinyamaru síně vznešené
a střechy se třpytí zelené.
Vždyť travou a kvítím porostlé
jsou tam i krovy honosné
a všude kolem – les a les
a moře vlahé. Nes mne, nes,
vzpomínko má, do daleka,
rychlejší buď, než plyne řeka!
Tam na západě, v Nevrastu
já toulala se – tam i tu,
svobodně chodila po lesích.
Vesele v síních pak zněl můj smích,
když šťastna jsem se vracela,

nadšená a zardělá.
Však jednoho dne přišel čas,
kdy Turgon řekl: „Každý z vás,
kdo lidem mým se nazývá,
na cestu skrytou ať se dá!“
Ze síní pod horou Tarasu
tajně jsme odešli. Nevrastu
sbohem jsme dali a ve stínu
pohoří Ered Wethrinu
s Turgonem došli do Gondolinu.
Dvaapadesát stavělo se let
město, jež dosud neviděl svět.
Ondolindě, Skálu hudby vod,
střeží od zloby tajný vchod
a Sedm bran přes strž hlubokou,

než spatříš tu věž vysokou
s obrazy valinorských Stromů
– Glingal a Belthil září tomu,
kdo přichází tu schodištěm
na nádvoří města sedmi jmen.
Bílé jsou zdi, zurčí fontány
v růžových červácích svítání
na pahorku Amon Gwarethu.
– Co však je potom, když není tu
cesta, jež dovedla by mne tam,
kde myslí svou často přebývám:
do krajů, kde volně po lesích
chodila bych a zas můj smích
rozléhal by se ozvěnou
nespoutanou krajinou.

Skald odchází.

Aredhelin neklid 1

Je příliš svět-la v tvo-jí ze-mi. A příliš těs-no me-zi vše-mi. Na le-mu pláš-tě
vo-lá prach, víc než svět-la v tvých fon-tá-nách, víc než svět-la v tvých fon-tá-nách.
Můj ne-klid ně-kam tá-hne, ne-lze už se-tr-vat, ač-ko-li ces-ty zrád-né nám zlem se mo-hou stát.

Aredhel:

(A) Je příliš světla v tvojí zemi.
A příliš těsno mezi všemi.
Na lemu pláště volá prach,
víc než světla v tvých fontánách,
víc než světla v tvých fontánách.

(B) Můj neklid někam táhne,
nelze už setrvat,
ačkoli cesty zrádné
nám zlem se mohou stát.

(B) Šel Rána vzhůru stoupat
na mocných perutích
a stíny noci houpat
na paprscích napnutých.

(B) Šel, ale sílu ztrácí
před šerem časů hvězd,
mé volání se vrací
jen hlouběji mě vést.

(B) Jen hrubá náruč kmenů
a dlouhá cesta vpřed,
kterou se sama ženu
od počátku mých let.

(B) Vždy, když se cesta stáčí,
vyhlížím skrytý cíl.
Kořeny chůzi tlačí,
Rána se v přítmí skryl.

Je příliš světla v tvojí zemi.

Aredhel během písně vstává a přechází, na konci si opět sedá.

Zábavy pro Aredhel

Scéna 1:

Turgon sedí a čte si v pergamenech. Na stoličce sedí Aredhel schlíple a čeká. Přichází dvorní dáma a přináší vyšívací kolečko s předpřipravenou výšivkou.

Dvorní dáma (nadšeně): Dobré jitro, paní! Na dnešek jsem si pro vás připravila překvapení. (Aredhel natěšená a nadšená) Je to úplná novinka... křížková výšivka!

Aredhel vrhne nevěřící pohled na diváky.

Dvorní dáma jí nadšeně vnucuje vyšívací kolečko s navlečenou nití a ukazuje, jak se vyšívá. Aredhel se s vytaženým krkem dívá.

Dvorní dáma: Uvidíte, že se vám to bude líbit. Podívejte, je to úplně jednoduché. Podvlíknout, vytáhnout (předvádí). Dovolila jsem si tady začít, podívejte, jak krásně se tu tvoří křížky. Zkuste (podává jí kolečko do ruky). Uvidíte, že vám to půjde.

Aredhel napíchnutou jehlu v pohodě vytahuje, zapíchne zpátky, protáhne nit přes okraj, dvorní dáma udiveně mlčí, neví, co by na to měla říct. Aredhel s vyšíváním chvíli bojuje, udělá několik stehů kolem dokola kruhu, pak se píchne do prstu, vztekle vyskočí a zahodí kolečko na židli.

Aredhel: Tohle já nemám zapotřebí!

Dvorní dáma (překvapeně a trochu nešťastně): Ale, paní!

Aredhel bez další diskuse odchází. Dvorní dáma zvedá kolečko, aby na něj diváci dobře viděli.

Dvorní dáma (odevzdaně a smutně): A to jí to už začínalo jít... .

Dvorní dáma odchází, odnáší kolečko a stoličku.

Scéna 2:

Turgon (nahlas komentuje své papíry): Tady v té depeši kapitán Elemmakil hlásí, že Dřevěná brána chytá ve vlhku vstupní jeskyně plíseň a houbu. Ale že prý to nevadí (pobaveně), protože houby ve tmě světélkují, takže si prý aspoň můžou na hlídce čist. To se asi zbláznil, ne?

Aredhel zrudně přichází k Turgonovi.

Aredhel: Bratře, já se nudím! Což abychom si vyjeli na lov?

Turgon luskne prsty, aniž vzhledne od dokumentů. Přichází služebník a nabízí Aredhel luk a šípy. Aredhel se jich chopí, těší se na lov. Turgon opět luskne a přichází druhý služebník, který přináší terč v podobě jelena.

Aredhel (naštvaně): Já chtěla na lov!

Aredhel vrazí luk a šípy zpět do ruky prvnímu služebníkovi a odchází.

Turgon zavrtí hlavou, lusknutím odešle služebníky a opět se ponoří do čtení. Služebníci pokrčí rameny a odchází, odnášejíce luk, šípy a terč.

Scéna 3:

Turgon (nahlas komentuje své papíry): Kapitán Voronwë si stěžuje, že na strmém svahu mezi Měděnou a Železnou bránou se jeho muži tak naběhají, že by bylo vhodné tam někde na půl cesty vybudovat fontánu na osvěžení. Fontánu! Na kopci! A výlet k moři by nechtěl? Ten poplave!

Aredhel nadšeně přibíhá k Turgonovi.

Aredhel: Bratře, už jsme dlouho nevytasili ostří. Pojď si zašermovat!

Turgon opět luskne, aniž vzhledne. Přichází třetí služebník se dvěma dřevěnými dětskými meči, podá jeden Aredhel a sám se s druhým postaví do vzorového střehu.

Aredhel (se znechuceně podívá na meč): Já nechtěla šermovat se dřevem! Chtěla jsem šermovat s tebou!

Hodí meč Turgonovi do klína a nasupeně odchází. Služebník omluvně bere meč od Turgona a odchází za Aredhel.

Březová lodička

Na scénu přichází dvorní dámy, které si spolu tiše povídají. Z druhé strany přichází Aredhel, ale dvorní dámy si jí ostentativně neuvšímají.

předehra A Ami D G Ami C G Ami Emi D
 Fon-tá-ny z bí - lé - ho mra - mo - ru, po - hled - te k ho - rám, tam na - ho - ru, tak krás - né je Měs - to a
 flétna

C G Ami C G Ami B Ami D G Ami
 přes - to vím, že ra - dost v něm víc už ne - o - ku - sím. Pro - tě - že, stří - br - né o - ko - vy, šes - te - ro
 flétna

C D Ami G D D C Ami D G Ami
 stráž - ných bran ne - po - ví proč blou - dit mám měs - tem tím bez cí - le, kde ne - če - ká mě nic než dlou - há chví - le.

Ami G Ami G C D C E Ami C C/G E
 Ref: Jak z ků - ry břez - o - vé lo - dič - ka la - pe - na v o - sid - lech ve - le - hor če - ká, až strh - ne ji z bys - tří - ny proud,
 flétna

Ami G C E G C G E Ami C E Ami
 má tou - ha, jak o - na, ne - poč - ká, ne - stav se, bra - tře můj, na od - por žá - do - sti, již ne - lze za - vr - hnout.
 cello

Předehra

Aredhel:

(A) Fontány z bílého mramoru,
pohleďte k horám, tam nahoru,
tak krásné je Město a přesto vím,
že radost v něm víc už neokusím.

(A) Z mramoru ulice, chladný svět,
nehybná věčnost — já musím vpřed,
vždyť kamenné srdce slz neroní
a z křišťálu růže, ta nevoní.

(B) Protěže, stříbrné okovy,
šestero strážných bran nepoví
proč bloudit mám městem tím bez cíle,
kde nečeká mě nic než dlouhá chvíle.

Ref 1: Jak z kůry březové lodička
lapena v osidlech velehor
čeká, až strhne ji z bystřiny proud,
má touha, jak ona, nepočká,
nestav se, bratře můj, na odpor
žádosti, již nelze zavrhnout.

V průběhu písně sedí Turgon na trůně a drží si hlavu v dlaních. Aredhel se k němu obrací, bere si růži z fontány, v závěru ji zase na fontánu vrací a prosebně poklekne před Turgonem. Během posledního refrénu přichází sbor Turgonova svědomí.

(A) Dříve, než se druhý den zešeří,
sbohem dám bratru a neteři,
bratře můj, odpusť, já musím jít,
bělouš můj už vzpíná se a nemá klid.

(B) Otěže, stříbrné podkovy,
bělouš můj nikomu nepoví,
zda cílená cesta má, či bez cíle,
zda dlouhá bude na sta mil, či dvě míle.

Ref 2: Jak z kůry březové lodička
lapena v osidlech velehor
čeká, až strhne ji z bystřiny proud,
má touha, jak ona, nepočká,
musím dál, bratře můj, za obzor
na vlnách příboje touhy plout.

Turgone, vězněm v tvém kraji...

Svědomí přistupuje k Turgonovi v půlkruhu.

Předřečník (*polohlasem*): Turgone!

Svědomí (*šeptem*): Vězněm v tvém kraji
svou vlastní sestru jsi spoutal,
hleď, jaký jsi velekrál!

Aredhel (*plným hlasem*):

Mě roveň tvé krvi však udělali,
kdo miluje, ten snímá pouta,
pusť mě k mým koncům
a vládni si dál.

Svědomí a Aredhel: Smutek je slaný,
bez slzí šírá,
že neumí(m) plakat, to dobře víš,
a za tvé hradby
táhne ji (mě) síla,
jíž stěží svůj bílý val nastavíš.

Turgon: Budiž tedy, dávám ti svolení, jeď si, ale jen za naším bratrem Fingonem a mé strážce tě doprovodí.

Aredhel odchází, strážce se chystají opodál.

Odjezd z Gondolinu

A - red-hel, ne - jez - di z mě - sta, já tě pro - sím, ne - jez - di z mě - sta ven. A - red-hel,
 špat - ná je ces - ta, tvé mlá - dí i krá - sa zmi - zí ja - ko sen Ref: O - na se o - hlé - dla, jen
 je - den - krát se po - dí - va - la, je - jí kůň zar - žál, vze - pjal se na zad - ní. A - red-hel chví - li tak stá - la
 a pak se da - la k ze - mi zá - pad - ní.

Sbor:

Aredhel, nejezdi z města,
 já tě prosím, nejezdi z města ven.
 Aredhel, špatná je cesta,
 tvé mládí i krása zmizí jako sen.

Ref: Ona se ohlédla, jen jedenkrát se podívala,
 její kůň zaržál, vzepjal se na zadní.
 Aredhel chvíli tak stála
 a pak se dala k zemi západní.

Turgon:

Aredhel, tvůj pláč těžko nesu,
 držet tě tady
 já už nemám sil,
 Aredhel, prosím, vyhni se lesům,
 vyhni se lesům,
 jak jsem ti poradil.

Po první sloce se Aredhel vrací s kufrem a plédem.

V Turgonově sloce Aredhel bezstarostně mávne rukou nad jeho radami.

Jeden strážný jí během následujícího refrénu pomáhá do plédu. Stráže se řadí za Aredhel, v ruce drží kopí.

Během posledního refrénu se Aredhel ohlédne, a pak odchází doprovázena strážemi.

Mění se scéna: Odnáší se jednotlivé části Gondolinu a staví se scéna Temný les. Trůn zůstává.

Sbor: Ref:

Mezihra

Aredhel, buď si jistá,
 že za pár roků
 tě zase uvidím.
 Aredhel, něco se chystá,
 v lese pár kroků
 a zbude z tebe stín.

Ref: 2×

Nebezpečná cesta

Scéna 1:

Aredhel a strážce přicházejí uličkou. Na jevišti strážce zahnou na jednu stranu, Aredhel na druhou. Po pár krocích to strážce zjistí.

Strážce: Ale paní, Hithlum je na sever!

The musical score is written in G major and 3/4 time. It consists of a vocal line with lyrics and two instrumental interludes. The lyrics are: "Ži - vot je změ - na, mí mi - lí pá - ni, no a tak te - dy mě - ním směr, vy - slyš - te mo - je smě - lé přá - ní, na jih se vy - dat, ne na se - ver." The instrumental interludes are labeled "mezihra 1 (sopránka)" and "mezihra 2 (sopránka)".

Aredhel: Život je změna, mí milí páni,
no a tak tedy měním směr,
vyslyšte moje smělé přání,
na jih se vydat, ne na sever.

Strážce: Ale král říkal, že máme jet za vaším
druhým bratrem, Fingonem!

Aredhel: Kdo by chtěl trávit čas s dalším bratrem,
i když je velmi vznešený pán.
Nudit se s ním a nudit se bez něj:
Za tím ať si jde Turgon sám!

Navštívme raděj bratrance moje,
co žijí v Himladu na východ.
Urputně s Melkorem svádějí boje,
nešťasný Fëanora rod.

Aredhel: To už je let, co jsme se neviděli.
Přitom když jsme byli malí, tak jsme byli pořád spolu.
A těch rošťáren, co jsme nadělali!

Aredhel: Ráda bych žila v těch starých časech,
dětských her aspoň chvíličku.
S nimi si hrála, s nimi se smála,
i když mi vzali spodničku.

Mezihra 1
Při mezihře Aredhel rozpustile tančí.

Dost vzpomínání, na koně sedat,
pobídnout je a vyrazit vpřed:
Až prach se bude od kopyt zvedat,
přes Doriath tam budem hned!

Aredhel: Jedéééém!

Mezihra 2
Při mezihře se v pozadí objeví dva strážci Doriathu.
Aredhel v doprovodu svých strážů k nim zamíří.

Scéna 2:

Doriathský: Stát! Kdo jste a kam jedete?

Strážce: Paní Aredhel z Gondolinu a její doprovod. Jedeme na východ do Himladu za pány Celegormem a Curufinem.

Doriathský: Ach tak. Pak vám musím vyřídit toto: Paní Melian nechce na svém území žádné cizince, které sama nepozvala, a ze všeho nejméně zde chce přátele synů proradného Fëanora. Doriath je vám uzavřen.

Aredhel (*vyrazí*): Co si to...?!

Strážce ji strhnou zpět, po krátké tiché hádce Aredhel pokračuje:

Aredhel: No dobrá. A jak se tedy dostaneme do Himladu?

Doriathský: Mapu!

Mávneme, na to vyjde další Doriathský s rozvinutou mapou Doriathu a okolí, první při písni ukazuje cestu.

Ami G

Ce - sta pří - mo, Ar - Fei - ni - el, ta ti ne - ní sou - ze - na,
Nej - krat - ší je jet na se - ver ko - lem le - sa Do - ri - ath,
po - sled - ní ti zbý - vá pře - jít, brod přes A - ros spo - je - ný,

příčka (ke druhé sloce)

1.-2. Ami 3. Ami

te - dy ji - ná ce - sta ko - lem, mu - sí bý - ti zvo - le - na.
od Bri - thi - a - chu přes Dim - bar, Es - gal - dui - nu a pak, ach,
tam snad naj - deš ty, co hle - dáš, i je - jich rod ne - chtě - ný.

Doriathští:

Cesta přímo, Ar-Feiniel, ta ti není souzena,
tedy jiná cesta kolem musí být zvolena.
Nejkratší je jet na sever kolem lesa Doriath,
od Brithiachu přes Dimbar, Esgalduinu a pak, ach,
poslední ti zbývá přejít brod přes Aros spojený,
tam snad najdeš ty, co hledáš, i jejich rod nechtěný.

Ale musím varovat tě, abych dobře poradil:
Ta cesta je nebezpečná, dovol, bych tě odradil.
Zlo tam kolem číhá v roklích, prý v podobě pavoučí,
koho chytí do svých sítí, s životem se rozloučí.
Máš-li pro strach uděláno, můžeš touto cestou jít,
ale také na té cestě můžeš život položit.

Aredhel: Já strach nemám! Na koně!

Po konci druhé části se na scénu vpřed postaví dva vypravěči.

Scéna 3:

Ami G Ami G Ami

Ne - bez - peč - nou ces - tu Bí - lá pa - ní zvo - li - la si, ne - bez - peč - nou ces - tu, kte - rou pro - jít má,
Ami G Ami G Ami

ne - bez - peč - nou ces - tu Bí - lá pa - ní, ne - ví a - si, ne - bez - peč - ná ces - ta že je vel - mi zlá.

Emi Ami

Ve stí - nu Gor - go - roth je - de klu - sem pa - ní bí - lá, je - de kra - jem tem - ným po ú - bo - čí skal,

Emi Ami Emi Ami

je - jí dru - zi za ní, vše - chno ko - lem je tu dě - sí, tma ko - lem nich hou - stne, pře - chá - ze - jí v cval.

Ami G Ami G Ami

Ami G Ami G Ami

mezihra 3 (el. kytara)

Sbor: Ref: Nebezpečnou cestu Bílá paní zvolila si, nebezpečnou cestu, kterou projít má, nebezpečnou cestu, Bílá paní neví asi, nebezpečná cesta že je velmi zlá.

Aredhel a strážní opouští Doriathské a bloudí po jevišti. Při refrénu se rozdělí, stráž bloudí na straně u trůnu, Aredhel na opačné.

Vypravěč 1: Ve stínu Gorgoroth jede klusem paní Bílá, jede krajem temným po úbočí skal, její druzi za ní, všechno kolem je tu děsí, tma kolem nich houstne, přecházejí v cval.

Vypravěč 2: Aredhel pospíchá, oba bratry vidět touží, nebezpečí nedbá, jede pořád dál. A pak v jednu chvíli druhům svým se ve tmě ztratí, krve by se vůbec v nich nedořezal.

Sbor: Ref:

Vypravěč 1: Hledají Aredhel, hledají ji druzi její, hledají ji dlouho, nalézt nemohou. Jezdí křížem krážem, její jméno opakují, vzbudí Ungoliant, vzbudí sílu zlou.

Na text: „vzbudí Ungoliant“ přibíhají pavouci, naženou Aredhel do zákulisí a dorážejí na stráž.

Vypravěč 2: Utíkají druzi, prchají před zlými děsy, z toho kraje stínů pod Ered Gorgoroth. Jestli někdy vůbec, jestli vůbec zastaví se, co pak po nich zbude? Jenom jejich hrob.

Mezihra 3

Při mezihře dotírají pavouci na stráž. Turgon sedá na trůn. V následující sloce se vrací strážní k trůnu, padnou před Turgonem na kolena, kají se, gesty naznačují vyprávění, co se stalo; Turgon při refrénu chvíli sedí zdrcený, pak je zlostným gestem pošle pryč. Stráž pokorně odcházejí ze scény.

Vypravěč 1+2: Přes pláně a řeky dospěli do Gondolinu, udiveně Turgon král je uvítal, slyšel jejich příběh, zdrcený se na trůn zhroutil, dlouho tiše seděl, pohltit jej žal.

Sbor: Ref:

Během refrénu pavouci zaútočí na diváky.

Vypravěč 1: Lesem paní bloudí, bílá je jak kůra břízy, cestu pod svým koněm skoro nevidí. Jak to říkal strážný? Esgalduinu musíš přejít, potom ještě Aros a budeš u lidí.

Přichází Aredhel, odkládá si kufr a svléká pléd.

Vypravěč 2: Unavena k smrti dospěla až do Himladu, tam ji ale čeká trpké zklamání. Celegorm, Curufin, za lovem prý odjeli si, Aredhel už zase nudu zahání.

Turgon odchází.

Odnáší se trůn.

Aredhelin monolog: Čekání na Fëanorovy syny

Aredhel: No tak to vidíte. Elf se za nima táhne takovou dálku a oni nikde. Prý si vyjeli na lov. A já abych se tu samotná unudila k smrti. To už jsem rovnou mohla zůstat v Gondolinu. Tam teda byla taky nuda, ale aspoň tam byly hezčí zahrady!

Chvilku se ostentativně nudí, podupává nohou.

Mění se scéna na Nan Elmoth.

Aredhel: To by mě fakt zajímalo, kde jsou. Přece když se jede na lov, tak se jede na den, na dva. No možná na tři, čtyři. Maximálně na týden. Ale oni jsou pryč už dva měsíce!

Opět se chvíli nudí.

Aredhel: Ach jo, co bych tak... Já vím! Já se taky projedu po okolí. A klidně i několik dní daleko. A jestli hoši přijdou a já tu nebudu, tak si na mě pánové počkají. Já už se na ně načekala až dost!

Obléká si pléd, odchází a odnáší si kufr.

Smrákání

Na scénu přichází Eöl. Aredhel v plédu přichází během přede hry uličkou, ze zákulisí vychází stíny. Eöl kouzelnými gesty vysílá stíny, které Aredhel lákají, táhnou a postrkují. Aredhel zpočátku vzdoruje, omámena podléhá ve třetí sloce a stíny ji obklopi.

Emi D Emi D Emi
Při - šla jsi tak, ja - ko smrá - ká - ní, do tem - ných le - sů sem k nám. Při - šla jsi sem, do mé
D Emi C Emi Emi předehra a mezihra Ami Emi
ná - ru - če, nej - hez - čí dí - vka, co znám.
D Emi Ami Emi C Emi

Předehra

Eöl: Přišla jsi tak, jako smrákání,
do temných lesů sem k nám.
Přišla jsi sem, do mé náruče,
nejhezčí dívka, co znám.

Přišla jsi tak, jako smrákání,
proměnila jsi můj svět.
Řekni však, co ti jen zabrání,
abys mi utekla zpět.

Přišla jsi tak, jako smrákání,
na koni projela tmou.
Doprovod tvůj už tě nechrání,
kde teď tví přátelé jsou?

Mezihra

Přišla jsi tak, jako smrákání,
odvanul všechn můj hněv.
Jinak Noldoli odháním se zbraní,
na jejich rukou lpí krev!

Přišla jsi tak, jako smrákání,
připomínáš hvězdný svit.
Pospíchám rychle a bez ptaní
uvítání připravit.

Půvabná jsi jako oblaka
a silou plamenů pláš.
Překrásná, nezkratná paní má,
teď mi svou svobodu dáš!

V poslední sloce je postrčena do rukou Eöla a jeden ze stínů strhává Aredhel pléd z ramen. Na konci stíny mizí do zákulisí, na scéně zůstává Aredhel a Eöl.

Dobrý večír, dobrý večír

Eöl: Dobrý večír, dobrý večír!
Co, že za návštěvu vděčím?
Vinou se spleťtí mým lesem stezky
a nejsou stavěné pro princezky.
Nitrem mým prochází sveřepá síla,
tělo i duši mi pokřivila.

Když po mých krajích tak toužíš,
do méj náruče zbloudíš,
se srdcem bílé záře chytím,
kouzlem a pohledem uhrančivým,
zmatenou stíny tě proženu
k mým síním a vezmu si tě za ženu.

Během básně se mění scéna: Temný les se mění na Eölovo obydlí; přináší se stolička pro Aredhel a společně podstavec, kovadlina, kladivo a meč Anguirel.

Aredhel se omámeně tiskne k Eölovi, na konci spolu odchází.

V Nan Elmoth

A Aadd9 C7maj Emi Hmi7 Aadd9 Aadd9

Ví - tr hla - dí noč - ní kví - tí, bo - sá nož - ka tra - vou brouz - dá,
srd - ce te - pe lás - kou k ži - tí, dív - ka se mu slast - ně od - dá. ... čas ve dvou tak

C7maj Emi Hmi7 Aadd9 **B** Aadd9 C7maj

rych - le bě - ží, ne - chce če - kat, chce stá - le vpřed. Blíz - kost dvou těl ro - ze - chví - vá,

Emi Hmi7 Aadd9 C7maj Emi Aadd9 C7maj

v po - lib - cích se mí - sí dech, kouz - lo no - ci pí - seň zpí - vá, ze rtů splý - vá tou - - hy

C Emi Aadd9 C7maj Emi

vzdech, tou - hy vzdech. *mezihra*

Hmi7 Aadd9 C7maj Emi Hmi7 Aadd9

Předehra

Vypravěč:

(A1) Vítr hledí noční kvítí,
bosá nožka travou brouzdá,
srdce tepe láskou k žití,
dívka se mu slastně oddá.

(A1) Říza tiše padá na zem,
bělost Paní září jasně,
stěbla třou se o šatů lem,
slavík o ní skládá básně.

(A2) V kvítí šat zapomněn leží,
o kousek vedle Eöluv pléd,
čas ve dvou tak rychle běží,
nechce čekat, chce stále vpřed.

(B) Blížkost dvou těl rozdechává,
v polibcích se mísí dech,
kouzlo noci píseň zpívá,
ze rtů splývá touhy vzdech,
touhy vzdech.

Mezihra

(A1) Aredhel je věznem lásky,
něžně chová Lómiona,
bystré oči, černé vlásy,
pro ně matka ráda skoná.

(A1) V bílých tvářích dotek růže,
vznešenost noldorských pánů,
samet hlasu poznat může,
co si druzí přejí ve snu.

(B) Spinkej sladce, dítě ticha,
brzy spatříš slunce plát,
pro něj tvoje matka vzdychá,
jednou nás zas bude hrát,
bude hrát.

Během písni probíhá stínohra. Při předehře se rozsvítí zadní projekce a zhasne se v sále.

Aredhel a Eöl nejprve tančí, pak se vzájemně svlékají a nakonec uléhají na zem, vše končí na „touhy vzdech“.

Během mezihry zhasne zadní projekce a rozsvítí se přední reflektor. Aredhel vchází do světla v náručí s pannou v zavinovačce (Lómionem) a tančí.

Na konci písni Aredhel usedne na stoličku.

Lómion

Můj mi - lý, ne - smí se mlu - vit, mu - sí se se - dět, ru - ce v klí - ně, i když tě je - ho
 po - hled sy - tí, v sa - mo - tě dny tu ply - nou lí - ně. A slu - ho - vé se svý - mi per - lí - ky skry - ti. Můj
 mi - lý, šep - tat se mů - že a ma - teř - ské jmé - no ti ne - mů - že vzít a - ni on a - ni
 tvé o - či pá - nů Nol - do - li. A mat - ka tě zve Ló - mi - on, a mat - ka tě zve Ló - mi - on.

Aredhel:

Můj milý, nesmí se mluvit,
 musí se sedět, ruce v klíně,
 i když tě jeho pohled sytí,
 v samotě dny tu plynou líně.
 A sluhové se svými perlíky skryti.

Můj milý, šeptat se může
 a mateřské jméno ti nemůže vzít ani on,
 ani tvé oči pánů Noldoli.
 A matka tě zve Lómion,
 a matka tě zve Lómion.

Dohra

Po konci písně Aredhel ustrne a pomalu odchází. V sále se rozsvěcí a zhasíná se přední reflektor. Odnáší se stolička.

Otec a syn

Eöl: Tohle si musím pořádně promyslet. Jak bych to jen udělal... Jsou malý, ale hrozně chytrý... Nezdají se, vousatý tvářičky... Totiž, abych vám to vysvětlil (*obrací se k divákům*). Už mnoho let, tak sto, dvě stě, jezdím za trpaslíky do Modrých hor a povídáme si spolu o kovařině, občas naučím něco já je, občas naučí něco oni mě. Třeba zrovna nedávno mě naučili, jak kovat z železa spadlého z hvězd. Táhle mám první meč, který jsem takhle ukoval, Anguirel mu říkám, už je skoro hotový. *Přichází Lómion.*

Eöl: Ale já myslím, že ti trpaslíci ještě vědí něco, co by mi mohli prozradit, kdyby...

Lómion: Tati! (*tahá otce zezadu za šaty*)

Eöl (na Lómiona): Co je? Nech toho! (*pro sebe*) ...že kdybych na ně šel od lesa...

Lómion: Tati, je to důležitý. (*zase ho tahá*)

Eöl (na Lómiona): Tohle je taky důležitý! (*pro sebe*) ...že by mi to možná mohli prozradit.

Lómion: Tati! (*zase ho tahá*)

Eöl: Tady se nedá přemýšlet! Aspoň ten meč musím dodělat!

Eöl přistoupí ke kovadlině, chvíli ková meč, pak odloží kladivo na kovadlinu a ochlazuje meč. Lómion mu mezitím kladivo vezme a pokouší se cosí na zemi kovat, Eöl se natahuje pro kladivo a zjišťuje, že zmizelo.

Eöl: Kde je to kladivo, kam jsem ho odložil? Táhle je! (*hledá, všimne si, že mu kladivo syn sebral, zakřičí na dítě*) Dáš to sem! (*vytrhne kladivo Lómionovi z ruky, otáčí se k zákulisí*) A vůbec, co tady dělá to dítě? Odneste ho pryč!

Chůva (přibíhá ze zákulisí): Pane mistr, hrozně moc se omlouvám, už se to víckrát nestane. (*na Lómiona*) Pojd', mladý pane, nesmíš tatínka obtěžovat, když pracuje, on má strašně důležitou práci, nesmí se vyrušovat. (*vleče dítě do zákulisí*)

Eöl pokračuje v kování.

Radosti manželské

Aredhel (zakřičí ze zákulisí): Eöle!

Eöl se rozhlíží, zda se mu to nezdálo. Když pochopí, že ne, obrátí oči v sloup, ale pokračuje v kování. Aredhel vyběhá na scénu.

Aredhel (zakřičí): Eöle!

Eöl (na ni): Co je? (pokračuje v kování)

Aredhel: Služebnictvo už zase pozhasínalo všechny lampy!

Eöl: No asi už je čas jít spát... U Erua, to už je hodin a já jsem pořád nic neudělal!

Aredhel: A náš syn už zase mlčí!

Eöl: Tak asi nemá co říct...

Aredhel: Eöle, teď vážně.

Eöl: Co je?

Aredhel: Musíme si promluvit.

A1 Aadd9 D E D Aadd9 D
A2 F C D Aadd9 D E G
B1 Aadd9 C
B2 Aadd9 C D Aadd9 E A E Aadd9 C D Aadd9 F
C F G D

Aredhel: V še-ru se rá - no pro-bou - zím, v pří - tmí pro - ží - vám den už mno - ho lét a mno - ho zim,
 pak do čer - na noc bar - ví sen. Chy - bí mi svět - lo, slun - ce jas, jen v děc - ku ú - tě - chu
 mám, chci zpát - ky hud - bu, rod - né, čas, co spo - leč - nost zve k tan - ci a hrám. *Eöl:* Hvěz - dy své kou - zlo
 ne-ztrá - cí, vol - ní jsme víc, než - li král, i po - stel s měk - kou ma - tra - cí máš tu, já
 všech - no ti dal. Ti - cho klid du - ši na - vra - cí, za - há - ní stes - ky i strach a jest - li
 ne - máš co na prá - ci, tře - bas kvě - ty o - zdob práh. Nech to - ho, do - stá - vám hlad.

(A1) **Aredhel:** V šeru se ráno probouzím,
 v přítmi prožívám den
 už mnoho lét a mnoho zim,
 pak do černa noc barví sen.

(B2) Ticho klid duši navrácí,
 zahání stesky i strach
 a jestli nemáš co na práci,
 třebaš květy ozdob práh.

(B1) **Eöl:** Nechápu, nač si stěžuješ,
 vždyť je nám dobře, no ne?
 Chceš místo lesů radši věž,
 co se chladně k nebi pne?

(A2) Chybí mi světlo, slunce jas,
 jen v děcku útěchu mám,
 chci zpátky hudbu, rodné, čas,
 co společnost zve k tanci a hrám.

(B1) Kolikrát jsme už tančili,
 když něžně halil nás stín,
 chceš-li zas, půjdeme za chvíli,
 snad přijde i další syn.

(A1) **Aredhel:** Chtěla bych vidět přátele...
 (B2) **Eöl:** Vrahy a zrádce, já vím.
 K lůze máš city zjemnělé,
 tu návštěvu nedovolím!

(B1) **Eöl:** Hvězdy své kouzlo neztrácí,
 volní jsme víc, nežli král,
 i postel s měkkou matrací
 máš tu, já všechno ti dal.

(A1) **Aredhel:** Jako bys má slova
 nevnímal,
 já tady uvádám, víš?
 I kdybys uspořádal bál,
 k čemu je pro šedou myš?

(A1) **Aredhel:** Copak jsem vězněm, kováři?
 (B1) **Eöl:** Dobře víš, jak mám tě rád.
 (A1) **Aredhel:** Bez světla klenot nezárí.
 (C) **Eöl:** Nech toho. Dostávám hlad...

Eöl popadne meč a našťavaně odchází. Aredhel odchází za ním. Přichází skald.

Maeglin

Skald:

V dvanácti Eöl pohlédlnaň,
teď dát ti jméno stačí,
můj synu, Maeglinem se staň,
toť ostrý pohled značí.

Hosteska projde s cedulí: „O 20 let později“.

Sílu po otci v rukou má,
už ková zbroje, píky,
sluje Nogradu dobře zná,
stýká se s trpaslíky.
Když matka dlouze vypráví
o Noldor v Gondolinu,
Maeglin o bílých věžích sní,
chce vyjít z lesa stínu.
Snad slávu Noldor poznat smí
ve městě pod hvězdami,
kde jasné elfí písně zní,
ukryté za horami.

A jak poslouchá matky slova,
s nadějí k otci přichází:
„Chci poznat syny Feanora,“
netuší, jak moc narazí.
„Chci země Noldor navštívit,
kde žila matka kdysi,
svým příbuzným se zalíbit,“
otci však tvrdnou rysy.
„Tvá drzost, ta je k nevíře,
zůstaneš v lesa stínu,
radši tě pošlu za mříže,
než k vrahům v Gondolinu.“

Po průchodu hostesky se během básně mění scéna, instalují se dvě lůžka (ovčí kůže a příkrývky) a oddělující paraván.

Skald odchází, přichází Aredhel a Eöl (s mečem), každý z jiné strany scény. Během předehry synchronně uléhají na lůžka, Eöl si odkládá meč pod kožešiny. Maeglin vychází na scénu na straně otce.

Sny a ambice

A

Jak moud-rým se o - tec zdá, když spí, hýč - ká si svá drob - ná ta - jem - ství z pra - dáv - ných

hlu - bin snů a ka - me - ne, co vy - rval z vý - hní Naug - rim; z pla - me - ne, jenž sot - va vy - dal ta - jem - ství,

o nichž o - tec stá - le sní; jenž sot - va vy - dal všech - na ta - jem - ství, o nichž můj o - tec mar - ně sní.

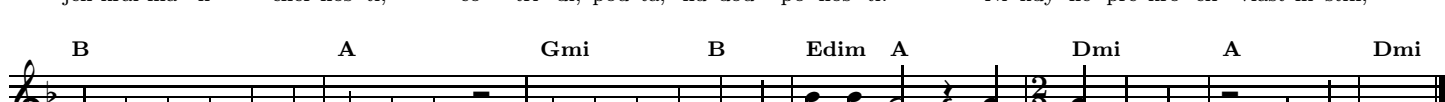
B

Jak moud-rým se o - tec zdá, když spí, však zdá - ní kla - me, až se pro - bu - dí, zas bu - de

jen král ma - li - cher - nos - tí, co tří - dí, pou - tá, nu - dou po - hos - tí. Ni - kdy ne - pře - kro - čil vlast - ní stín,

ni - kdy ne - se - stou - pil do hlu - bin, bří - dil a u - bo - žák bez am - bic, však ot - če, věz, já chci víc!

Maeglin:

(A) Jak moudrým se otec zdá, když spí,
hýčká si svá drobná tajemství,
z pradávných hlubin snů a kamene,
co vyrval z výhni Naugrim; z plamene,
jenž sotva vydal tajemství,
o nichž otec stále sní;
jenž sotva vydal všechna tajemství,
o nichž můj otec – marně – sní.

(B) Jak moudrým se otec zdá, když spí,
však zdání klame, až se probudí,
zas bude jen král malicherností,
co třídí, poutá, nudou pohostí.
Nikdy nepřekročil vlastní stín,
nikdy nesestoupil do hlubin,
břídil a ubožák bez ambic,
však otče, věz, já chci víc!

Eöl (*vzbudí se*): Maegline, jdi se podívat, zda nevyhasl oheň.

Maeglin (*pokloní se*): Jistě, otče. . .

Mezihra

Během mezihry přechází Maeglin na stranu matky. Aredhel se probudí na text: „nepřekročí práh Nan Elmothu“, sedá si, Maeglin u ní poklekne. Aredhel pohladí Maeglina po tváři a drží ho za ruku.

Během dohry Eöl vstává a obléká si plášť. Vytáhne meč z lůžka, nesouhlasně zakroučí hlavou, protože ho nechce brát s sebou k trpaslíkům, a opět ho vrátí na své místo.

Aredhel a Maeglin vykukují zpoza paravánu a tiše Eöla sledují. Když odejde, chvatně odchází k uličce, kde se v poslední chvíli Maeglin zarazí, gestem zastaví matku, vrátí se k otcovu lůžku a bere si meč, který nejprve ukáže publiku. Aredhel ho pohání, natahuje k němu nedočkavě ruku. Maeglin matku dobíhá a společně mizí ze scény.

Eöl se vrací ze zákulisí.

Maeglin:

(A) Jak šťastnou se matka zdá, když spí,
jak ocel jasná, když se rozezní,
jak sokol v letu, motýl ve vánku,
jak Luna bílá; matka ve spánku
jen sotva zapře dědictví
krve noldorské, když sní;
jen sotva zapře krve dědictví
Noldor, matka má, když spí.

(B) Jak šťastnou se matka zdá, když spí,
však zdání klame, až se probudí
zas bude jen stín, tón, co zaznít měl,
jak tupý meč, jak sokol bez křídel.
Bez pomoci nepřekročí práh
Nan Elmothu. . . Odhoď stud a strach,
ač krve Noldor mám jen polovic,
jsem si jist, matko, i ty chceš víc!

Maeglin: Otec brzy odjede do Nogrodu za trpaslíky.

Pojď, utečeme spolu, až nebude doma. . .

Dohra

Polil mě stud a dusí mě hněv

Eöl: Kde jsou? Kde je Maeglin? Kde je Aredhel?

Eöl:

Polil mě stud a dusí mě hněv,
že mi až ve spáncích bubnuje krev,
dřív jsem se vrátil a pil jsem střídmě,
takhle se manželka zachová vlídně?
Určitě je tím Maeglin vinen,
že šla za bratránkem Curufinem,
perlíkem majznout do rodiny, (*praští perlíkem do kovadliny*)
pitomý nápady omladiny.

(*prohledá lůžko*)

Taky mi šlohl Anguirel, (*hledá Anguirel*)

přátelé, já bych už radši jel

pro syna, pro ženu,

ještě se opálím, ještě se uženu,

ještě se opálím, ještě se uženu. (*obléká si kápi*)

V druhé polovině básně se odklízí lůžka. Eöl odchází. Přichází skald.

Eöl a Fëanorovci

Skald:

Do Himladu vyjel hněvem opanován,
spěchal nedbaje světla denního.
Na Himladu hranici hněv svůj zkontrol,
znaje mocné zdejší pány.
Fëanora synové Curufin a Celegorm
nemají Eöla nijak v lásce.
Curufin navíc nálady střídá,
lépe je proto projít tajně.
Aglonští zvědové Aredhel zhlédli
k brodům mířící po boku Maeglina.
Curufin proto k brodům přišel,
předtuchou jat překvapil Eöla.
„Na slunce's vyšel, elfe světloplachý,
jistě naléhavá je cesta tvoje,“
řečí jízlivou raní Eöla,
však trpká slova elf Temný zadržel.
„Za ženou jedu, za synem mířím,
přidat se k výpravě vhodné mi přišlo.
Návštěvou poctit příbuzné naše,“
pravil Eöl poznav nebezpečí.
Směje se Curufin, než sdělí Eölovi:
„Oklamán byl jsi, či oklamat chtěl jsi?
Do mé země nezamířili.
Přejeli brody přede dny dvěma,
dál na západ rychle se dali.“

Svolení odejít žádá Eöl.
„Svolení máš, ne lásku mou,
raději budu,“ říká Curufin,
„zemi mou vbrzku-li opustíš.“
„Až se vrátím,“ pravil Eöl,
„laskavost příbuzného pamatovat budu.“
Curufin temný vrhl pohled:
„Dceru Noldor bez daru vzal sis,
ženu získal bez svolení.
Příbuzným nejsi – však zabít tě nemohu.
Radu vezmi – srdce mě varuje –
odejdi, Eöle, do Nan Elmothu.
Nepronásleduj nemilující,
nebo se domů víc nevrátíš.“
Spěchá Eöl studem poháněn,
hněvem a nenávistí ke všem Noldor.
Tuší, kam míří Maeglin a Aredhel,
cválá za nimi cestou k západu.
Brithiach brod u lesa Brethilu
stal se dvojici místem osudným.
Náhodou zlou zaržáli koně,
bílý šat Aredhel bleskl ze skal,
tajnou když hledala cestu do hor –
postřehl Eöl, pustil se za nimi.
Maeglin a Aredhel došli do Gondolinu. . .

V první části básně pokračuje změna scény: Bourá se výzdoba Nan Elmothu, odnáší se stolička s kovadlinou a paraván.

V druhé části básně se staví výzdoba Gondolinu a přináší se fontána a trůn.

Ke konci básně strážé přichází s kopím a přinášejí křídla brány. Skald odchází.

Fingone, Turgone

Strážce stojí vepředu uprostřed a drží dvě křídla brány. Dvořané stojí za branou, rozdělení do stran na dámy a pány. Maeglin a Aredhel přichází uličkou, zabuší na bránu a ustoupí každý na příslušnou stranu.

A C G C G C
 Fin - go - ne, Tur - go - ne, o - te - vřte brá - ny, rů - že se vra - cí, i se sy - nem! Fin - go - ne,
 G C Ami (C) G C **B** C G
 Tur - go - ne, my už jdem', a krev nol - dor - ská s ná - mi! A my tě o - ba hle - da -
 C G C G C
 li, se - stříč - ko ne - zve - de - ná. A na trů - ně jsme pla - ka - li, do - mác - nost
 Ami G C **C** C G C G
 na - ru - by pře - vrá - ce - ná. A ja vás hle - dat ne - smě - la, pá - no - vé u - ro - ze -
 C G C Ami (C) G C
 ní. A já jsem do - ma se - dě - la, v stí - nech jak ve vě - ze - ní.

(A) Ženy: Fingone, Turgone, otevřete brány,
Růže se vrací, i se synem!
Fingone, Turgone, my už jdem',
a krev noldorská s námi!

(B) Muži: A my tě oba hledali,
sestřičko nezvedená.
A na trůně jsme plakali,
domácnost naruby převrácená.

(C) Ženy: A já vás hledat nesměla,
pánové urození.
A já jsem doma seděla,
v stínech jak ve vězení.

(C) Muži: A kdo tě věznil, sestřičko,
kdo si to jen dovolil?
Vždyť ani zákaz Turgonův
v cestě tě nezastavil.

(A) Muži: A proč jsi nešla, sestřičko,
tím brodem přes Celon přes Aros dál?
Ženy: A proč jsem nešla, pánové?
No, neboť byl mnou milován.

(C) Ženy: A já se věznit nechala,
v tom lese polapená.
Syna jsem mu porodila,
byla mu zaslíbená.

(C) Muži: Podivný je to muž, sestřičko,
podivně si tě získal.

Ženy: S tímhle se netrap, bratříčku,
každý má svůj ideál.

(C) Všichni: Vždyť co by to bylo
za ženu,
z kolébky Noldoli,
kdyby ji mohl polapit,
v hustníku kdokoli.

Vždyť co by to bylo za ženu,
z kolébky Noldoli,
kdyby ji mohl polapit,
v hustníku kdokoli.

Turgon: Otevřete brány!

Brána se rozevře a Aredhel s Maeglinem jí projdou.

Aredhel odchází do zákulisí. Strážce odnáší bránu ze scény. Turgon sedá na trůn, ostatní dvořané postávají v pozadí. Maeglin mlčky obdivuje krásy Gondolinu.

Vzývání Valar

Emi D Emi A

Já slý - chá-val pří - bě-hy o skry-tém krá-lov-ství, o nád-he-ře Gon-do-li-nu mat-ka mi vy-prá-vě-la,

Emi D C D Emi

za še-ra pod stro-my sním o svém dě-dic-tví, kon-čí sně-ní, teď při-šel čas, kdy ho spa-třit smím.

Maeglin:

Já slýchával příběhy o skrytém království,
o nádheře Gondolinu matka mi vyprávěla,
za šera pod stromy sním o svém dědictví,
končí snění, teď přišel čas, kdy ho spatřit smím.

Ó, Ulmo, Vládce vod, cítím, že mocí svou
chráníš osud skryté říše, dlíš v proudech Sirionu,
zrak ostrý mám a bude pro město posilou,
aby na něj nedopadl sudby Noldor stín.

Mezihra

Smím projít každou z bran pevnou a hlídanou,
mramor ulic, perleť věží, podloubí stříbrosivá,
závrať mne přepadá nad každou fontánou,
zář a ladnost nádhernější, než kdo si moh přát.

Na text „jsem krví Noldor král“ vychází Aredhel s Idril ze zákulisí v radostném němém rozhovoru, Idril během mezihry zatančí a postaví se k Turgonovi, Aredhel s Maeglinem naproti nim.

Ó, Aulë, Kováři, k tvé poctě zaspívá
kovadlina, již má paže ocelí rozezvoní,
tvůj dotek vidinu v srdci mi otvírá;
nejkrásnější sedmá brána jednou bude stát.

Ční věže královské, mocné a vznešené,
kdo je spatří, pozná slávu, sílu noldorských pánů
přijde čas, kdy všechen elfí lid vzpomene,
že, ač zrozen v temnotách, jsem krví Noldor král.

Mezihra

Ó, Manwë Súlimo, ó, Vardo Elbereth,
všechny divy Gondolinu najednou zastínila
dívka, jež u trůnu stojí, a já vím hned,
že bude má, vždyť z krásy její mi plamen v hrudi vzplál.

Zrádci a vrazi

Scéna 1:

(A) **Turgon:** Vítej, sestro moje milá,
v tvůj návrat já už nedoufal,
vyprávěj mi, kde jsi byla,
zda provázel tě ples či žal?

(B1) **Aredhel:** Strastiplnou cestu moji
omyl lemoval a stín,
snad návrat domů rány zhojí. . .
Zde je Maeglin, toť můj syn.

Turgon: Zdá se, že toho ještě dost nevím. . . !

(A) **Turgon:** Vítej, milý sestry synu,
má zem ti budiž domovem.

Maeglin: Je mi ctí! Vždyť Gondolinu
vždy slávu poznat toužil jsem.

Scéna 2:

Přibíhá posel od stráží od brány.

Posel: Můj králi!

(A) **Posel:** Pane, zajali jsme zvěda,
sám nám vběhl do rány,
prý svou zrádnou ženu hledá,
stráž ho drží u brány.

(B1) Sinda vzhledu sveřepého,
počíná si troufale,
prý žádat chce zpět, co je jeho,
a předstoupit před krále.

Turgon: Předvedte ho!
Posel odkluše.

(A) **Turgon** (*pohoršeně*): Kdo se jenom opovážil?

Aredhel (*starostlivě*): Běda, tuším, kdo to je:
můj muž, dohnat se nás snažil. . .

Maeglin (*naštvaně*): Přišel dělat rozbroje.

(B2) **Turgon** (*k Maeglinovi*): Seznam se teď s dcerou mojí.

Maeglin (*k divákům*): Zjevení je to, či sen?

Idril (*k Maeglinovi, formálně*): Tvůj příchod naši radost zdvojí. . .

Maeglin (*k Idril, vyjeveně*): Tvůj jas předčí i Arien!

Ref 1: sbor: Příchod váš teď všechno změní,
raduje se lid i král,
ať padnou strasti v zapomnění,
již nevrátí se smutek, žal!

Ref 1: sbor + sólisté:

Aredhel (*radostně*): Můj domov je zde! Konec snění!

Maeglin (*k divákům*): Kéž jednou budu Noldor král!

Idril (*k divákům stran Maeglina*): On budí ve mně podezření. . .

Turgon (*k Aredhel*): V návrat tvůj jsem už nedoufal.

(B2) **Aredhel** (*nešťastně*): Zmizet mu nám není přáno. . .

Idril (*k Aredhel*): Počkej, jak se to vyvine.

Maeglin: Kéž nespatří už další ráno!

Idril (*k Maeglinovi*): Dej mu šanci, Maegline.

Ref 2: sbor: Příchod jeho všechno změní,
strachuje se lid i král,
nedopřál nám zapomnění,
přináší smutek a žal!

Ref 2: sbor + sólisté:

Aredhel (*bojovně*): Můj domov je zde! To nezmění!

Maeglin (*nešťastně*): Kéž vykáže ho Noldor král!

Idril (*k Turgonovi stran Eöla*): On budí ve mně podezření. . .

Turgon (*k Idril*): Dosud jsem ho nepoznal. . .

Scéna 3:

Stráž přivádí Eöla uličkou, na konci odevzdává Eöl strážnému kápi.

Turgon: Přístup!

(A) **Turgon:** Vítej, švagře, v Skrytém městě, rád zde jistě budeš žít. Odpočiň po dlouhé cestě, je zde bezpečí a klid.

(C) **Eöl:** Pyšný Noldo, zanech snahy vlichotit se, šetři dech! Nemám zájem bydlet s vrahy v gondolinských pustých zdech!

(C) **Eöl:** Vrať mi syna, vydej ženu! Nebo víš co? Tu si nech! Zrádce k zrádci, svůj ke svému... Maegline, pojď!

Turgon: Žádný spěch!

(A) **Turgon:** V zemi naší zákon platí, že kdo vstoupí, nesmí ven; kdo se vzepře, život ztratí...

Eöl: Já se zrodil svobodně!

(C) **Eöl:** Neuznávám zákon zrádce!

Turgon: To náš lid drží nad zlem stráž! (Eöl se sarkasticky zasměje) Dost však řečí! Ptám se krátce: Život či smrt? Dobře važ!

Během rozhovoru se Turgon přibližuje k Eölovi. Na „dobře važ“ poodejde Eöl dozadu, rozmýšlí se, náhle se otočí a vykřikne:

Eöl: Volím to druhé pro sebe i pro syna!

Eöl hodí kopí, které přebírá „neviditelná síla“ a napřahuje kopí k Maeglinovi tak, aby diváci viděli, na koho Eöl kopí hodil. Během následujících sloky se všichni zastaví ve strnulém gestu, na „blíž“ se scéna opět rozhýbe.

(C) **sbor:** Kopí letí, hrot se blýská, kam dopadne, netušíš. Kdo co ztratí, kdo co získá? Odpověď je stále blíž!

Aredhel: Né!

Aredhel se vrhá do rány, zasažena kopím se hroučí, Idril ji chytá. Na „blíž“ stráž se srazí na zem Eöla a drží ho v kleče.

Turgon vstává z trůnu a kleká před Aredhel. Spolu s Idril podepřou Aredhel, aby neležela na zemi. Maeglin klečí zezadu za Aredhel.

A Dmi B Dmi C A Dmi

Turgon: Ví - tej, sest - ro - mo - je mi - lá, v tvůj ná - vrat já už ne - dou - fal, vy - prá - věj mi, kde jsi
Turgon: Ví - tej, mi - lý sest - ry sy - nu, má zem ti bu - diž do - mo - vem. Maeglin: Je mi ctí! Vždyť Gon - do -

B Dmi C A Dmi **B** Gmi Dmi B Dmi Gmi

by - la, zda pro - vá - zel tě ples či žal? Aredhel: Stras - ti - pl - nou ces - tu mo - ji o - myl
li - nu vždy slá - vu po - znat tou - žil jsem. Turgon: Se - znam se teď s dce - rou mo - jí. Maeglin: Zje - ve -

Dmi A B C A Dmi 1. B Dmi C A Dmi

le - mo - val a stín, snad ná - vrat do - mů rá - ny zho - jí... Zde je Maeg - lin, toť můj syn.
ní je to, či sen? Idril: Tvůj pří - chod na - ši ra - dost zdvo - jí...

2. B Dmi C B F F B C F

Maeglin: Tvůj jas před - čí i A - ri - en! Ref 1: sbor: Pří - chod váš teď všech - no změ - ní, ra - du -

B C F B C F B C F

je se lid i král, ať pad - nou stras - ti v za - po - mné - ní, již ne - vrá - tí se smu - tek, žal!

F B C F B C F

Ref 1: Aredhel: Můj do - mov je zde! Ko - nec sně - ní! Maeglin: Kéž jed - nou bu - du Nol - dor král!

Ref 1: sbor: Pří - chod váš teď všech - no změ - ní, ra - du - je se lid i král,

B C F B C F

Idril: On bu - dí ve mně po - de - zře - ní... Turgon: V ná - vrat tvůj jsem ne - dou - fal.

ať pad - nou stras - ti v za - po - mně - ní, již ne - vrá - tí se smu - tek, žal!

Fmi B C Fmi B C Fmi

Ref 2: sbor: Pří - chod je - ho všech - no změ - ní, stra - chu - je se lid i král,

ne - do - přál nám za - po - mně - ní, při - ná - ší smu - tek a žal!

B C Fmi B C Fmi

Fmi B C Fmi B C Fmi

Ref 2: Aredhel: Můj do - mov je zde! To ne - změ - ní! Maeglin: Kéž vy - ká - že ho Nol - dor král!

Ref 2: sbor: Pří - chod je - ho všech - no změ - ní, stra - chu - je se lid i král,

B C Fmi B C Fmi

Idril: On bu - dí ve mně po - de - zře - ní... Turgon: Do - sud jsem ho ne - po - znal...

ne - do - přál nám za - po - mně - ní, při - ná - ší smu - tek a žal!

C Gmi Dmi B Dmi Gmi Dmi

Eöl: Pyš - ný Nol - do, za - nech sna - hy vli - cho - tit se, še - tři dech!

Gmi Dmi B Dmi A Dmi

Ne - mám zá - jem by - let s vra - hy v gon - do - lin - ských pus - tých zdech!

Eölův konec

A Emi A D Emi A Emi G Hmi

Za - pad - lo slun - ce a sla - bost ná - hlá A - red - hel srá - ží na chlad - nou zem.

Emi A D Emi G Emi D Emi

Od - bi - la půl - noc a smrt už sá - hla Bě - lost - né Pa - ní na ša - tú lem.

B Emi D Emi G Hmi Emi D A Emi

Aredhel: Ach, Tur - go - ne, bra - tře, pa - dá noc, mu - sí - me o - pět se roz - lou - čit...

D Emi G Hmi Emi Hmi Emi A

Pro - vi - nil se zle man - žel můj, vy - slyš mě, ať na - jdu klid: Že sy - na chtěl

Emi A Emi A G Emi D Emi A Emi

zma - řit, že po - zve - dl zbraň, že ne - chtěl nám svo - bo - dy přát, sou - ze - ný nechť je, však

A Emi A G Emi D Emi G Emi Hmi Emi

já pro - sím zaň, ži - vot mu svol za - cho - vat, buď soud - cem mi - lo - srd - ným!

(A) **Sbor:** Zapadlo slunce a slabost náhlá
Aredhel sráží na chladnou zem.
Odbila půlnoc a smrt už sáhla
Bělostné Paní na šatů lem.

(B) **Aredhel:** Ach, Turgone, bratře, padá noc,
musíme opět se rozloučit. . .
Provinil se zle manžel můj,
vyslyš mě, ať najdu klid:
Že syna chtěl zmařit, že pozvedl zbraň,
že nechtěl nám svobody přát,
souzený nechť je, však já prosím zaň,
život mu svol zachovat,
buď soudcem milosrdným!

(A) **Sbor:** Ta kapka jedu na kopí hrotu
se Aredhel v žilách šíří jak stín.
Už blednou hvězdy a v smrtelném potu
opouští žití i Gondolin.

(B) *Mezihra*
Aredhel na slova „opouští žití i Gondolin“ umírá. Při mezihře
sólisté a sbor truchlí.

(A) Úsvit se blíží, král v roli soudce
zasedl oděn v háv mlčení.
Zástup dech tají, syn zapře otce,
Eöl je vinen, ať zvony zní.

Na slova „úsvit se blíží“ Turgon povstane a sedá na trůn. Na
slova „zástup dech tají“ pokyne Maeglinovi, ten vstane, zavrčí
hlavou a odvrátí se od otce, pak opět poklekne k tělu matky.

Stráže odvádí Eöla do zákulisí. Zní popravčí buben. Rozsvítí se zadní projekce a zhasne se v sále. Aredhel zůstává ležet na
místě, dvořani sledují popravu.

Turgon: Vykonejte rozsudek!

Stínohra: Určená osoba skočí z výšky před reflektorem a Eöl zakřičí. Zhasne se zadní projekce a rozsvítí přední reflektor.
Eöl přichází na scénu oděn jako duch. V pozadí se chystají vrány, které během následující písně tančí.

(B) **Turgon:** Slyš, Eöle temný, ortel svůj,
nepozván vplížil ses přes můj práh.
Uvítán jsi byl co vzácný host,
teď je z tebe zrádce a vrah.
Žes syna chtěl zmařit, žes pozvedl zbraň,
žes zpupnost svou nezkrotil včas,
má sestra je mrtva, ty zaplatíš daň,
rozsudku vyslyš můj hlas:
Svržen buď v Caragdur.

(A) **Sbor:** A už ho vedou, jen chvilka zbývá,
k severní straně, kde prudký je sráz.
Zpovzdálí Maeglin chladně se dívá,
naposled Eöl pozvedá hlas:

Na slova „a už ho vedou“ stráž zdvihá Eöla a odvádí ho, ten
se ke konci sloky vytrhne a obrací se k Maeglinovi.

(B) **Eöl:** Syn zrazuje otce vlastního,
tak hořkou příchut' krev Noldor má.
Prokletý je rod matky tvé
a tebe proklínám já!
Žes neřekl slovo, žes nepozved zbraň,
žes katy mé nezastavil,
tak teď před mým hněvem se, Maegline, chraň,
já přísahám z posledních sil,
že jednou skončíš jak já!

Dohra

Eölovo putování

Ami D C Hmi **A** Ami D

předehra Vra-cím se do-mů ne-če-ka-ně ne-če-

C Hmi **A** Ami D C

kán, o-de-šli, od-je-li ne-zná-mo kam. Pro-chá-zím do-mem, ně-co tu chy-bí, An-gui-rel vza-li si,

Hmi **B** Ami D C Hmi

a-si co kdy-by. U-jíž-dím le-sem, pře-chá-zím v cval, ne-mi-lý pří-buz-ný ces-tu u-ká-zal.

Emi Hmi Emi C Ami C

Ref: Je to prav-da ne-bo zlý sen, ná-ho-da či o-sud, co do-hnal mne až sem,

housle

G Emi C Ami Hmi

ne-bo snad jen hněv ve-dl ru-ku mou, v té ne-šťast-né chví-li, v tu vte-ři-nu zlou?

Ami Emi D Hmi

mezihra - housle

C Ami D C Hmi Gmi

U-mí-rám po-ma-lu, ti-še a sám, nad Bí-lým měs-tem krou-ží hej-no vrán.

Eöl: Říká se, že když elf odchází do síní Mandosu, proběhne mu před očima celý život. Nebo alespoň jeho část.

Eöl: (A) Vracím se domů,
nečekaně nečekán,
odešli, odjeli
neznámo kam.

(A) Procházím domem,
něco tu chybí,
Anguirel vzali si,
asi co kdyby.

(B) Ujždím lesem,
přecházím v cval,
nemilý příbuzný
cestu ukázal.

Ref1: Je to pravda nebo zlý sen,
náhoda či osud, co dohnal mne až sem,
nebo snad jen hněv vedl ruku mou,
v té nešťastné chvíli, v tu vteřinu zlou?

(A) Sleduji stopy
mířící vpřed,
dostihnout ženu chci,
syna vzít zpět.

(A) Hledám v dáli,
někde tam jsou,
bílý lem spatřil jsem
vpředu se mihnout.

(B) Procházím tunelem,
dlouhou tmou,
a pak už strážě
hradí cestu mou.

Ref1:

(A) Míjíme šestero
strážných bran,
ke králi mířím,
ač jsem nepozván.

(A) Odmítám vězení,
přichází lest,
svobodu miluji,
ne zlatou klec.

(B) Dopadá oštěp,
zraň koho zraň,
špatný cíl zasáhla
zákeřná zbraň.

Ref2: Teď soudí mne Turgon, prý král,
nosí titul, co sám si dal,
příbuzný vrahů, co zná jen svou klec,
procitne nejspíš až nakonec.

Mezihra

(C) Umírám pomalu,
tíše a sám,
nad Bílým městem
krouží hejno vran.

*Eöl v závěru písně klesá na zem, vrány za ním také.
Rozsvítí se v sále. Zhasne se přední reflektor.*

Když jsem já šel Gondolinskou branou

The image shows a musical score for a song in G major (one sharp) and 4/4 time. It consists of two staves of music. The first staff has three measures with chords A, E, and E7. The second staff has six measures with chords A, E, D, E, E7, and A. The lyrics are written below the notes.

A E E7
Když jsem já šel Gon - do - lin - skou bra - nou, dí - va - ly se všech - ny strá - že za mnou,
A E D E E7 A
dí - va - ly se, dí - va - ly, ko - pím na mě ký - va - ly,

Sbor:

Když jsem já šel Gondolinskou branou,
dívaly se všechny strážé za mnou,
dívaly se, dívaly,
kopím na mě kývaly.

Pročpak strážé, proč na mě kýváte,
pročpak vy mě slavně nevítáte,
pusťte vy mě ihned dál,
jednou budu velekrál.

Třicet let jsem Sedmou bránu koval,
ani jednu pannu nemiloval,
jenom jednu měl jsem rád,
teď člověk si ji bude brát.

Počkej, holka, ty se budeš soužit,
až se budou draci kolem ploužit
v Gondolinským údolí,
pak mě srdce přebolí.

Počkej, holka, však ty budeš plakat,
až nad městem budou vrány krákat,
až ti shoří Gondolin,
vynahradím si svůj splín.

Na začátku stojí na scéně všichni vzadu, vepředu Maeglin a Eöl. Během slok předstupují jednotlivé postavy vpřed:

1. Strážé
2. Turgon a Aredhel
3. Idril, posel
4. Pavouci, Doriathští
5. Vrány

Obsah

Monolog: Skryté město Gondolin <i>text Ondřej Janovský (Nerion)</i>	1
Píseň: Odchod z Nevrastu <i>hudba a text Vojtěch Domin (Bardě)</i>	1
Báseň: Vzpomínka na Vinyamar <i>text Viola Handlová</i>	3
Píseň: Aredhelin neklid 1 <i>hudba a text Kristína Nohavicová (Orsejka)</i>	3
Scéna: Zábavy pro Aredhel <i>text Jana Syrovátková (Jixipen) a kolektiv</i>	4
Píseň: Březová lodička <i>hudba a text Daniela Binderová</i>	5
Báseň: Turgone, vězněm v tvém kraji... <i>text Kristína Nohavicová (Orsejka)</i>	6
Píseň: Odjezd z Gondolinu <i>hudba a text Filip Burian (Laeg)</i>	7
Píseň: Nebezpečná cesta <i>hudba a text Michal Kára (Lemming)</i>	8
Monolog: Čekání na Fëanorovy syny <i>text Michal Kára (Lemming)</i>	11
Píseň: Smrákání <i>hudba Michal Kára (Lemming) a Daniela Binderová, text Slávka Stehlíková (Lia) a Michal Kára (Lemming)</i>	11
Báseň: Dobry večir, dobry večir <i>text Kristína Nohavicová (Orsejka)</i>	12
Píseň: V Nan Elmoth <i>hudba a text Blanka Salmonová (Fallon)</i>	12
Píseň: Lómion <i>hudba a text Kristína Nohavicová (Orsejka)</i>	13
Scéna: Otec a syn <i>text Michal Kára (Lemming)</i>	13
Píseň: Radosti manželské <i>hudba a text Blanka Salmonová (Fallon)</i>	14
Báseň: Maeglin <i>text Jana Syrovátková (Jixipen) a Vilém Maršík</i>	15
Píseň: Sny a ambice <i>hudba a text Daniela Binderová</i>	15
Báseň: Polil mě stud a dusí mě hněv <i>text Kristína Nohavicová (Orsejka)</i>	16
Báseň: Eöl a Fëanorovci <i>text Viola Handlová</i>	17
Píseň: Fingone, Turgone <i>hudba a text Kristína Nohavicová (Orsejka)</i>	18
Píseň: Vzývání Valar <i>hudba Vojtěch Domin (Bardě), text Jitka Žídková</i>	19
Píseň: Zrádci a vrazi <i>hudba a text Daniela Binderová</i>	20
Píseň: Eölvův konec <i>hudba Daniela Binderová, text Daniela Binderová, Slávka Stehlíková (Lia)</i>	23
Píseň: Eölovo putování <i>hudba a text Michal Kára (Lemming)</i>	25
Píseň: Když jsem já šel Gondolinskou branou <i>hudba česká lidová, text lidový a kolektiv FS</i>	27